

Desprestigi de les gavines

Entre les poques diversions de bord hi havia els salts dels dofins i el vol de les gavines, companys àvids dels vaixells. Es feia certament molta poesia — poesia de cromo — entorn d'aquestes bestioles. A dir veritat, però, em semblaven uns ben ingenus divertiments per a ús de viatgers de primera.

Éra evident que els dofins — els dofins que seguien els paquebots — eren de cautxú i que llurs salts rítmics obeïen un mecanisme semblant al de les llebres dels canòdroms. Quant a les gavines, eren de cartó, i pel que afecta les del nostre paquebot, força bonyegudes. Es veia de seguida que llur confecció era encomendada a artífexs ben poc hàbils. Algunes, les de més luxe, eren recobertes d'un lleuger plomissol: plomissol gens natural, fet evidentment de plomes de coixí, de les plomes potser que mancaven als coixins de les nostres lliteres. Hi esmergaven, altrament, ben poca fantasia en el que en podíem dir llur teràmia.

En idear-les, oblidaven que hi havia ocells bohemis, ocells que passaven gran part del dia o de la nit a refilar, a fer-se l'amor, a voler sense to ni so, per pur esplai, d'un costat a l'altre, i en feien una mena d'ocells obsessionats en la persecució de llur presa. Els ulls fets, el bec corbat com una arma, sincronitzaven, amb una precisió mecanitzada, llur vol amb la velocitat del vaixell i, a penes queix a la mar una deixalla, els veïen abatre-s'hi amb una fúria que feia pensar molt més en l'aviditat repulsiua del corb que en la gràcia de l'oreneta.

Hi havia taurmateigs qui, per aquesta voracitat, aparent ni cal dir-ho, no volia creure en l'artificiositat de les gavines de vaixell. A aquets, calia preguntar-los si sabien on, a les nits, les gavines reposaven. Ningú no les veia ni als masts ni a les cordes. Potser se'n immueva que retornaven a la costa. Però la costa era lluny i porint, a trenc d'alba, ja les tornaven a veure seguint insadollables, famèliques, l'etela del vaixell. Aleshores?... El que s'esdevenia era que, a la nit,

l'encerregat d'aquest divertiment estirava uns filferros blaus, gairebé invisibles, que les aguantaven en llur vol aparent, i mentre els passatgers sopaven, les desava, en una gran capsa, a la bodega del vaixell.

Domènec Juenesc'

Juñesca
Ortaçell, 10-2-49.

Notes.. He posat en indicatiu imperfect tots els verbs en mode personal que he trobat en el text, si bé, en alguns casos, hauria estat millor no canviar-los, en particular els que he subratllat.

DESPRESTIGI DE LES GAVINES.

Entre les poques diversions de bord hi ha els salts dels dofins i el vol de les gavines, companys àvids dels vaixells. S'ha fet certament molta poesia -- poesia de cromo -- entorn d'aquestes bestioles. A dir veritat, però, em semblen uns ben ingenus divertiments per a ús de viatgers de primera.

És evident que els dofins -- els dofins que segueixen els paquebots -- són de cautxú i que llurs salts rítmics obeeixen un mecanisme semblant al de les llebres dels canòdroms. Quant a les gavines són de cartró, i pel que afecta les del nostre paquebot, força bonyegudes. Es veu de seguida que llur confecció ha estat encomanada a artífexs ben poc hàbils. Algunes, les de més luxe, són recobertes d'un lleuger plomissol: plomissol gens natural, fet evidentment de plomes de coixí, de les plomes potser que manquen als coixins de les nostres lliteres. Hi han esmerçat, altrament, ben poca fantasia en el que en podríem dir llur tarannà. En idear-les, han oblidat que hi ha ocells bohemis, ocells que passen gran part del dia o de la nit a refilar, a fer-se l'amor, a volar sense to ni so, per pur esplai, d'un costat a l'altre, i n'han fet una mena d'ocells obsessionats en la persecució de llur presa. Els ulls fets, el bec corbat com una arma, sincronitzen, amb una precisió mecanitzada, llur vol amb la velocitat del vaixell i, a penes cau a la mar una deixalla, els veieu abatre-s'hi amb una fúria que fa pensar molt més en l'avidesa repulsiva del corb que en la gràcia de l'oreneta.

Hi ha tanmateix qui, per aquesta voracitat, aparent ni cal dir-ho, no vol creure en l'artificiositat de les gavines de vaixell. A aquests, cal preguntar-los si saben on, a les nits, les gavines reposen. Ningú no les veurà ni als màstils ni a les cordes. Potser se'ns insinuarà que retornen a la costa. Però la costa és lluny i sovint, a trenc d'alba, ja les tornen a veure seguint insadollables, famèliques, l'estela del vaixell. Aleshores?... El que s'esdevé és que, a la nit, l'encarregat d'aquest divertiment estira uns filferros blaus, gairebé invisibles, que les aguanten en llur vol aparent, i mentre els passatgers sopen, les desa, en una gran capsà, a la bodega del vaixell.

Domènec GUANSE.

(Del llibre Ruta d'Amèrica. - Santiago de Xile, 1944.)

Llegiu detingudament les pàgines 17 a 20 de la Gramàtica.

Posar el text precedent en indicatiu imperfecte (V. Paràgraf 38, p'ag. 44).

NOM I ADREÇA de l'ALUMNE. *Ju. Boligas... Route de Marry....*
: ESTAGEL (P.O.)